

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII (a Sfinților Români)

†) SF. IER. GRIGORIE DASCĂLUL
SF. SFÎNȚIT MC. EUSEBIU,
EPISCOPUL SAMOSATEI

Pentru a ne cinsti istoria, ar trebui s-o cunoaștem. Pentru a ne cinsti personalitățile care au ridicat poporul român și au clădit istoria României prin jertfa lor (mai toți cei care au făcut Marea Unire și care au trăit după anul 1944 au murit în închisori!) ar trebui să le știm viața și faptele. Iar pentru a-i cinsti pe sfinții români, ar trebui să le știm viața și să le urmărim credința și rugăciunea. Am să amintesc aici două cărți, adevărate temelii pe care suntem chemați să clădim mai departe. Dacă granițele țării s-au mai mișcat, dacă zidurile s-au clădit și s-au năruit, trebuie să știm că avem o temelie tare pe care ne putem sprijini, fiecare, în munca, în jertfa și în mărturisirea noastră. Această temelie o reprezintă marii oameni ai neamului nostru. Prima carte, poate cea mai necesară carte de istorie sfântă românească, este „Patericul românesc”, la care a trudit zeci de ani părintele Ioanichie Bălan de la Mănăstirea Sihăstria (1930-2007). Aproape 400 de figuri duhovnicești – ierarhi, monahi, creștini, monahii care au luminat istoria noastră cu har dumnezeiesc – stau în acest volum cu viața și cu cuvintele lor de învățătură, așteptând să fie descoperite de noi. Și aceștia încă nu sunt toți!

A doua carte, mai puțin cunoscută poate, însă foarte bine alcătuită, este redactată de regretatul Răzvan Codrescu, poet, traducător și eseist creștin (1959-2021). Ea se numește „Cartea mărturisitorilor. Pentru o istorie a învrednicirii românești”, fiind dedicată „Celor care au crezut și celor care mai cred că putem fi mai mult decât sîntem.” Volumul prezintă aproape 100 de personalități ale istoriei și culturii române, cei mai mulți contemporani cu noi sau mărturisitori

DUMINICA DEMNITĂȚII ROMÂNEȘTI

Duminica Sfinților Români, pe care o prăznuim astăzi, este cea mai importantă sărbătoare duhovnicească pentru poporul nostru. Sfântul Apostol Pavel spune că „pentru mine însumi nu mă voi lăuda, decât numai în slăbiciunile mele”. Vorbind tot despre sine însuși, el povestește: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani a fost răpit până la al treilea cer și a auzit cuvinte de nespus. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda, iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda.” (II Corinteni 12, 1-5) Asemenea lui, și noi ar trebui să-i cunoaștem pe sfinții români și să ne mândrim cu ei, nu cu realizările sau calitățile noastre trecătoare.

prin temnițele comuniste. Nu toți sunt sfinți, dar toți aceștia stau la temelia noastră ca popor și stat, așa cum suntem astăzi. De pe aceste pietre suntem chemați să zidim mai departe. Ceea ce facem noi, dacă facem bine, se adaugă la binele neamului. Sfânt după sfânt, veac după veac, avem o scară către cer! Să urcăm la înălțimi pe această scară, către brațele deschise ale Mântuitorului Iisus Hristos!

La final, așez aici câteva cuvinte ale Sfântului Cleopa Ilie, viețuitorul neîntrecut de la Mănăstirea Sihăstria din veacul trecut: «Toți Sfinții naționali români, care s-au sfințit pe pământul românesc, în Dobrogea, în Ardeal, în Muntenia, în Oltenia, în Moldova, în Nordul Moldovei, în Bucovina, toți aceștia au fost de mare folos pe vremea lor, în

îmbărbătarea poporului, în credință, în timpul războaielor și nu numai. Au luptat cu credință să păzească sfânta noastră țară și Biserica națională și tot poporul român. Ei au reușit acestea nu numai cu cuvântul, ci și cu viața și cu trăirea lor.

Știți ce spune Sfântul Ioan Scărarul? „Puterea împăratului stă întru multa oștire și puterea celui din pustie întru multa rugăciune”. Căderea celui din obște este prin neascultare și căderea celui din liniște este în măsura în care împruținează pravila și acestea pentru că te rugai zi și noapte și credeai că ești un sfânt al sfinților. Îți ajungea un cartof și puține urzici făcute cu apă și te întăreai cu puterea Lui Dumnezeu și a Maicii sântății și dobândeai lungimea vieții. Mânca-v-ar Raiul!» ✦

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

NAȘTEREA PROROCULUI CARE A UNIT CELE DOUĂ TESTAMENTE

Pe 24 iunie creștinii ortodocși sărbătoresc Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Este una dintre cele mai vechi și mai pline de bucurie sărbători din cultul Bisericii. Îl serbăm pe Înaintemergătorul Domnului, cel care s-a învrednicit să pregătească venirea Mântuitorului în lume, mărturisindu-L drept răscumpărător.

Prin mâna lui a primit Iisus botezul în apele Iordanului, moment în care Sfânta Treime S-a arătat în plinătatea Ei. Ducând o viață curată, dedicată în întregime lui Dumnezeu, Sfântul Ioan Botezătorul a întruchipat sfințenia dobândită încă din timpul vieții, Biserica numindu-l „înger pământesc și ceresc”.

Sfântul Ioan, rodul rugăciunii

Sfântul Evanghelist Luca prezintă în amănunt nașterea Sfântului Ioan în primul capitol al Evangheliei sale. Preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta, erau oameni dreți înaintea lui Dumnezeu, dar nu au putut să aibă copii până la bătrânețe. Se știe că la poporul evreu acest lucru era considerat un mare blestem ce se abătea asupra familiei, din partea lui Dumnezeu.

În vremea împăratului Irod, în timpul săptămânii când era de rând la templu, preotul Zaharia a intrat să tămâieze, iar îngerul Domnului i s-a arătat de-a dreapta altarului tămâierii, anunțându-l că rugăciunile le-au fost ascultate, iar Dumnezeu le va dăruia un prunc, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. Cu uimire, Zaharia îndrăznește să-i spună îngerului: „După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei.” (Luca 1, 18) Iar îngerul, văzând că nu este crezut, îi spune lui Zaharia: „am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.” (Luca 1, 19-20)

Elisabeta era verișoara Maicii Domnului. Și ei i s-a vestit în chip minunat că avea să nască un copil și a primit vestea cu bucurie, însă a ascuns-o vreme de cinci luni (Luca 1, 24). După Bunavestire, Fecioara Maria, purtându-L în pântec pe Mântuitorul Iisus Hristos, a vizitat-o pe Elisabeta. La întâlnirea dintre cele două femei, Ioan a săltat de bucurie în pântecul mamei lui, iar Elisabeta s-a umplut și ea de Duhul Sfânt și a binecuvântat-o pe Maica Domnului și pe Prunc.

După ce a născut Elisabeta, în a opta zi, când pruncul trebuia tăiat împrejur, s-au strâns vecinii și rudele și voiau să-l numească pe acesta Zaharia, ca pe tată. Dar Elisabeta a spus că se va chema Ioan. Și

cum toți cei prezenți obiectau că nimeni din rudenția lor nu purta numele de Ioan, s-au adresat lui Zaharia, cerându-i părerea. Acesta, luând o tăbliță, a scris pe ea „Ioan este numele lui” (Luca 1, 63), iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească. De nașterea lui, așa cum a vestit îngerul, aveau să se bucure mulți, „căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură amănitoare și încă din pântecul mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor.” (Luca 1, 15-16)

Dumnezeu a avut milă

Vedem că, încă de la nașterea sa, Sfântul Ioan este un om al lui Dumnezeu, un slujitor al lui Dumnezeu care împlinește un anumit plan al lui Dumnezeu, și anume acela de a întoarce pe mulți evrei la Dumnezeu.

Iohanan înseamnă în limba ebraică „Dumnezeu a avut milă”, „Cel miluit sau iubit de Dumnezeu”. Sfântul Ioan a fost un smerit, dar curajos mărturisitor al lui Mesia Hristos și un împlinitor al voii lui Dumnezeu.

Mântuitorul Iisus Hristos a insistat să primească botezul lui Ioan, chiar dacă El nu avea păcat, spunând că se cuvine „să împlinim toată dreptatea”, adică să împlinim planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii, tot ceea ce Dumnezeu a rânduit.

Sfântul Ioan Botezătorul se află în icoana Deisis, a Judecății de Apoi, în partea stângă a Mântuitorului, în timp ce Maica Domnului stă în partea dreaptă a Mântuitorului, ambii fiind mijlocitori în fața Dreptului Judecător pentru cei care s-au pocăit de păcate, dar nu au mai avut și timp să împlinească și faptele pocăinței. Pentru că este rodul rugăciunii părinților săi

înaintați în vârstă, a devenit ocrotitor al familiilor și ajutor al familiilor care doresc să aibă copii și este cel care veghează familiile cu mulți copii.

Ein Karem, patria Prorocului Ioan

După o veche tradiție, în Ein Karem este locul nașterii Sfântului Ioan Botezătorul (Luca 1, 67-79). Semnificația numelui localității nu este pe deplin lămurită: izvorul îmbelșugat sau izvorul viei sau, simplu, izvorul Karemului. Locuit deja din epoca bronzului, Iosua a repartizat Karemul tribului lui Iuda (Iosua 15, 20 și 59).

În secolele V-VII, bizantinii au construit aici o bisericuță închinată Sfintei Elisabeta. Mai târziu, cruciații au refăcut așezământul, însă biserica cruciaților a fost distrusă de Saladin sau, mai exact, a fost transformată într-un mare han. În secolul al XVII-lea, călugării franciscani au recuperat și au restaurat întreaga biserică.

Actuala biserică a fost construită la sfârșitul secolului al XIX-lea. În interior, la stânga privind spre altarul principal, câteva trepte de piatră conduc spre o grotă naturală considerată ca făcând parte din locuința lui Zaharia.

În timpul lucrărilor de restaurare din prima parte a secolului al XX-lea, sub actualul portic al bisericii a fost descoperit un paraclis din secolul al V-lea sau al VI-lea, cu două morminte săpate în piatră, din epoca romană. Inscripția grecească de pe unul dintre mozaicurile paraclisului dă mărturie că este vorba despre mormintele unor martiri. După o tradiție din secolele VII-VIII, în aceste morminte au fost îngropați pruncii nevinovați masacrați din porunca lui Irod. Alături de acest paraclis a fost descoperită o bisericuță, tot din epoca bizantină. ✿

SFÂNTUL GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

Pe numele său de mirean Gheorghe Miculescu, Sfântul Grigorie Dascalul s-a născut în București, în anul 1765, din părinți de bun neam, care s-au străduit să-i dea o aleasă educație. Cu o inteligență deosebită, Gheorghe urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind limbile clasice: latina și greaca, dar și teologie, gramatică și alte științe. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”.

Mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Măn. Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rândul bibliotecii, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În 1812, Sf. Grigorie pleacă împreună cu Gherontie la Sfântul Munte și stau o vreme acolo. La întoarcere însă, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, iar Gherontie, bătut de aceștia, moare pe drum. După o perioadă petrecută la Neamț, Sf. Grigorie se retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sf. Gheorghe de la Cernica. Aici rămâne între 1818 și 1823, până la alegerea sa ca mitropolit al Ungrovlahiei. Continuă să traducă, oferind prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sf. Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție”.

Noul mitropolit se dovedește hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune, căci ajunge pe scaunul mitropolitan într-un moment istoric

greu pentru poporul și Biserica Țării Românești. Va ști să fie un bun păstor, atent la toate nevoile materiale și spirituale ale credincioșilor săi.

După izbucnirea conflictului rusoturc în 1828, Sf. Grigorie este nevoit să ia calea exilului. Începând cu 1829, îl aflăm la Chișinău, străduindu-se să își recapete scaunul mitropolitan. În 1831 i se cere demisia, la care ierarhul răspunde demn: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor”. Revine pe scaunul său în august 1833, dar un an mai târziu, pe 22 iunie 1834, este chemat la Domnul.

A fost înmormântat stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Peste șapte ani, osemintele sale au fost mutate la Căldărușani.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului într-o ședință de lucru din octombrie 2005, cu zi de prăznuire 22 iunie, recunoscându-se activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. ❖

24 iunie - Ziua internațională a iei românești

viziune teologică deja! - anume că omul poate accepta lumea nevăzută pornind de la simbolurile din lumea văzută și astfel să-și taie un drum înspre Dumnezeu. Un costum nefalsificat trebuie să conțină o narațiune cosmologică, e o minirecapitulare a cosmosului. Și este mai ușor să înțelegi, dacă te ajuți de textul unei colinde, care capătă astfel, alăturată simbolurilor de pe costum, un înțeles aparte: Iată vin colindători/ Printr-înșii și Dumnezeu/ Îmbrăcați într-un veșmânt/ Lung din cer până-n pământ/ Scris e-n spate, scris e-n piept/ Scris e-n șale, scris în poale/ Deamândouă părțile scris câmpul cu florile/ Iar prejurul poalelor scrisă-i marea tulbure/ Pe-ai săi umerei scriși sunt doi luceferi/ Pe umărul de-a dreapta scris-e Soarele și Luna/ Pe umărul de-a stânga închipuită-i lumea.” (Prof. Ioan Sorin Apan - fizician, teolog ortodox, pictor de biserici)

Aceste cuvinte au fost postate pe Facebook-ul „La Blouse Roumaine”. De

fapt, de aici, de pe această pagină de facebook a pornit în 2013 inițiativa de a sărbători ia românească, piesa de rezistență a costumului popular, printr-o zi - 24 iunie - dedicată evenimentelor internaționale de promovare a iei. Comunități românești din diasporă, muzee și centre culturale au dedicat chiar și perioade de o săptămână pentru a cunoaște valorile autentice ale costumului popular românesc. O simplă inițiativă de a purta în 24 iunie o ie și a posta pe net o fotografie cu ea a fost îmbrățișată de sute de comunități, organizații, asociații, instituții culturale și a devenit astfel un mijloc de promovare a imaginii României în lume.

La 2 ani de la prima sărbătorire internațională a iei românești, parlamentul României a promulgat o lege prin care se instituie Ziua Națională a Portului Tradițional din România în a doua duminică din luna mai. În mod oficial, autoritățile, școala, muzeele, centrele

Aici Gheorghe îi cunoaște pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sf. Cuv. Paisie de la Neamț, trimiși de stareț pentru a învăța limba greacă și a-l ajuta la traduceri din Sfinții Părinți. După terminarea studiilor, în anul 1790, Gheorghe pleacă la Măn. Neamț, intrând ucenic la starețul Paisie și fiind curând tuns de acesta în monahism cu numele de Grigorie și mai târziu hirotonit ierodiacon. Bun cunoscător de limbă greacă, Sf. Grigorie traduce din textele Sfinților Părinți.

Costumul tradițional este un ade-vărat templu la purtător, o imago mundi care conține o sumă de simboluri, hierofanii, revelații ale sacralului care îi dau o poveste și ne dau în același timp nouă o identitate culturală unică, inimitabilă”.

„Ăsta este adevăratul brand românesc, templul la purtător - costumul popular tradițional, în care românul a știut să-și etaleze de-a lungul vremii valorile, în momentele-cheie ale existenței sale. Atunci avea și textele explicative, textele de folclor literar, care rezonau cu desenele, cu hieroglifile de pe costume. Căci pe costum este scris același lucru - iată o

culturale, radioul și televiziunea, Institutul Cultural Român și Departamentul politici pentru relația cu românii de pretutindeni pot susține financiar și logistic realizarea unor programe și proiecte culturale cu ocazia organizării și desfășurării Zilei Naționale a Portului Tradițional din România.

Portul popular reprezintă una dintre cele mai importante forme de cultură ale unui popor, pe baza lui realizându-se numeroase cercetări: geneza istorică și etapele principale de evoluție, formele contemporane și aria de răspândire, originalitatea sa în raport cu portul altor popoare, contribuția lui în procesul de

geneză al unui popor. De aceea este important să-l cunoaștem și să-i descifrăm semnificația socială, culturală și chiar religioasă. Să-i cunoaștem vechimea, originile, evoluția. Și dacă nu avem timp și posibilitatea să facem aceasta, cel puțin să-l purtăm și să-l facem cunoscut astfel celorlalți. ❀

ADUCEREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

„Sfintele moaște din țara noastră formează o cunună duhovnicească de pietre scumpe, care sfințesc, încununează și ocrotesc Biserica și poporul nostru dreptcredincios.

Înaintea lor îngenunchem cu evlavie și cerem ajutorul sfinților, prin rugăciunile și mijlocirea lor către Bunul Dumnezeu. Câte inimi zdrobite nu s-au mângâiat aici! Câte lacrimi de mame, de copii și de orfani nu s-au alinat aici! Câți bolnavi nu și-au dobândit sănătate și ușurare la moaștele sfinților din țara noastră! Între acestea, moaștele Sfântului Mucenic Ioan de Nou de la Suceava se bucură de mare cinstire și respect. Ele sunt cele mai vechi din țara noastră și aici se mângâie și se alină multe suferințe și necazuri omenești.” Sf. Cuv. Cleopa de la Sihăstria

Sf. Ioan cel Nou a pățit pentru Hristos în orașul Cetatea Albă, fiind chinuit de tătari în anul 1332. Grec de neam, negustor pe mare, de loc din orașul Trapezunda - Asia Mică, Sf. Ioan călătorea adesea. Venind odată cu corabia pe Marea Neagră spre Cetatea Albă, el a înfruntat pe stăpânul corabiei, un apusean pe nume Reiz, care voia să-l tragă la credința lui.

Dar, neizbutind, Reiz îl pârăște, cu vicleșug, mai-marelui cetății, care era păgân, spunându-i că Ioan vrea să treacă la credința lui. La început, ighemonul cetății îl tratează pe Sf. Ioan cu prietenie. Dar văzând că Sfântul Ioan își apără cu tărie credința, îl dă pe mâna chinurilor spre a-l convinge să se lepede de Hristos. Printre altele, este bătut fără milă, dar rabdă cumplitele dureri din dragoste pentru Domnul. Pentru că nu poate fi convins să adere la credința păgână, este legat de un cal sălbatic, târât în galop pe ulițele cetății, zdrobindu-i-se tot trupul și, în cele din urmă, i se taie capul. Noaptea, însă, trupul Sf. Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbați sfinți. Preotul locului îl îngroapă în cele din urmă în biserică și trupul său stă acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.

Auzind de minunile pe care le făcea, voievodul Alexandru cel Bun, cunoscut ca fiind foarte iubitor de Hristos și de mucenici, în anul 1402, cu sfatul mitropolitului Iosif Mușat, trimite boieri și oaste în Cetatea Albă ca să aducă în țară moaștele Sf. Ioan cel Nou. Însuși domnul Alexandru cel Bun, cu mitropolitul Iosif I Mușat și cu toată curtea și sute de credincioși cu făclii în

mâini au întâmpinat cortegiul cu racla cu sfintele moaște. Locul de întâlnire a fost în apropiere de târgul Iașilor. Procesiunea a continuat spre Suceava, capitala Moldovei și cetatea de scaun a Mușatinilor, iar moaștele au fost așezate în catedrala domnească, unde se ungeau domnii țării, adică în biserica Mirăuților. Zi de mare praznic pentru Țara Moldovei, căci se săvârșește atunci Liturghie arhierescă și ieromonahul Grigorie Țamblac, delegatul Patriarhiei de Constantinopol, ține o frumoasă cuvântare.

Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, abătându-se asupra acestei țări mari năvăliri de oști tătare și poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieski, cu sfat de obște, sfintele moaște au fost duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev. Iar moaștele Sf. Ioan au fost depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pibegie 97 de ani. Tot acolo a murit și mitropolitul Dosoftei, în anul 1693.

Cronicile vremii mărturisesc că se făceau multe și mari minuni la racla Sf.

Ioan, încât nu voiau polonezii să-l mai dea înapoi, cu toate că erau catolici. De aceea, de teama poporului credincios, nimeni nu îndrăznește să strămute moaștele în Țara Moldovei. Însă în anul 1783, Dosoftei, episcopul de Rădăuți, îl convinge pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest prețios odor al Moldovei. Din Polonia cortegiul cu moaștele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul, iar pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi. În Suceava sfintele moaște au fost așezate în biserica Sf. Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel Orb, unde se află și astăzi. Catedrala este cunoscută acum sub numele de Măn. Sf. Ioan cel Nou de la Suceava.

În timpul primului război mondial, moaștele sfântului au părăsit din nou, de nevoie, țara. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă și multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfintele moaște au fost duse la Viena și adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo. Revenirea la patria mamă a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sf. Ioan cel Nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei”. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 Iunie 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) – Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 23.06	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marti 24.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 27.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 28.06	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 29.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sf. Ap. Petru și Pavel – Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) Utrenia, Sfânta Liturghie